

FÉNYUGR

Evangéliumi hitébresztő és hímelyítő folyóirat

Felelős szerkesztő: Gáncs Aladár ev. lelkész. Laptulajdonos: „Fébé” Ev. Diakonissza Nőegylet. Megjelenik minden hó 1-én és 15-én. Előfizetési ára félévre 2 pengő 25 fillér, azaz 28000 korona, többes küldésnél 2 pengő, azaz 25000 korona. Egyes szám 2200 K.

Mivel menjek eleibe az Úrnak?

Mikeás 6 : 6.

Ezt a kérdést teszi föl az ó-testamentomi próféta a maga és népe nevében. Mennyivel jobban odaillik ez a kérdés a keresztyének ajkára. S mennyire időszerű ez a kérdés épen most, az ádventi hetekben. Ez az időszak a legközvetlenebbül emlékeztet bennünket, hogy az Úr eljött közénk, mint drága vendég. Ha tudod, hogy egy nagyon kedves vendég fog érkezni hozzád, nem várod-e szívdobogva, nem lesed-e, hogy mikor hallod már a lépteit zaját, s ha megszólal a csengetyű az előszoba ajtaján, nem futsz-e elébe tárt karokkal? S nincs-e odabenn már elkészítve a kályhában lobogó tűz mellé a két kényelmes karosszék, amelybe letelepedve majd meghitten beszélgettek egymással? S nincs-e már megterítve az asztal, amelynél majd megkinálad avval, amiről tudod, hogy azt legjobban szereti, s nem készítetted-e azt el sajátkezűleg nagy gondnal, nagy örömmel. Nem igyekszel-é szeretetedet így mindenféleképen megmutatni az iránt, akit a szived hő óhajással vár?

S hogy várod az Urat? Hogy mégy eleibe? Ég-e a szived a vágyakozástól, hogy vele találkozzál? Figyelsz-e arra, hogy nem veszed-e észre életedben az Ő lépteinek halk nesztét? Nem riasztott-e föl már többször életednek egy-egy komolyabb, vagy épen megrázó fordulata, mint a csengetyűszó, amely azt jelezte, hogy a bánattal, a megpróbáltatással az Ur akar beköszönteni hozzád, Ő áll az ajtó előtt? Beeresztetted-e? Ott ül-e veled csendes óráidban, meghitten, négy szemközt, s kitéröd-e előtte szivedet, s figyelsz-e arra, amit Ő mond? Elkészítesz-e számára mindent, amiről tudod, hogy kedves neki, s eleibe teszed, odaadod-e Neki? Talán épen ezen az utolsó ponton múlik a te szíves vendéglátásod. Talán nem vagy vele tisztában, hogy mivel okozhatnál örömet az Úrnak. Nézd, az ige azt is megmondja. Mikeás próféta 6. részének 8. verse teneked is megjelenti, hogy mit kíván az Úr tőled. Csak azt, hogy igazságot cselekedjél, vagyis lásd meg és rakd le a bűneidet a Krisztus keresztyénél, azután: szeressed az irgalmasságot, vagyis vess ki a szivedből minden haragot, szeretetlenséget, ítélkezést a felebarátaiddal szemben, s igyekezzél rajtok olyan szeretettel segíteni, amint azt Mesteredtől tanulod, és végül: járj alázatosan a te Isteneddel, vagyis semmi érdemet magadnak ne tulajdoníts, semmiben a magad akaratát ne kövesd, hanem mindenben Uradnak, Istenednek add a dicsőséget s mindenben neki engedelmeskedjél.

Ha ezeket készíted el az Úr számára, ha így várod Őt, így mégy eleibe, akkor boldog karácsonyod lesz.

Vargha Gyuláné.

Ádventben.

Jézusról szóló drága íge,
Óh csendülj fel hatalmasan,
Hatolj belé az emberszívbe,
Mely mély álomtól fogva van.

Szent ádvent, áldott napjaidban
Hadd hallják meg az emberek,
Hogy Jézus jön, hogy Jézus itt van,
Hogy minden szívhez közeleg.

Oszoljon szét a renyhe álom,
Törjön darabra száz bilincs,
Az élet győzzön a halálon,
Élet, amelynek vége nincs!

A betlehemi jászolágyból
Új élet árad szerteszét,
Az élet napja ott világol,
Eloszlik tőle éj, setét.

A betlehemi jászoló fénye
A Golgotáig elvezet,
Bűnös szívünk minden reménye,
Hogy Jézus értünk vérezett.

Óh nézd a Jézus gyermekarcát,
Leszállt az égi szeretet,
Nézd a kereszten vívott harcát,
Hol minden elvégeztetett.

Szent ádvent, áldott napjaidban
Hadd hallja ezt meg minden szív,
A Jézus jön, a Jézus itt van,
A Jézus vár, a Jézus hív!

Vargha Gyuláné.

A 23-ik zsoltár.

Varsóban történt a következő eset.
Nyomorúságos kis szobában, be-
esett arcú, tizennyolcéves leány ült
a varrógép mellett. Majdnem olyan
sápadt volt, mint a fehérenemű, amit
varrt. Kopogtak az ajtón. Egy ke-
resztyén könyvkereskedő lépett be a
szobába, aki szabad idejében a sze-
gényeket és elhagyottakat látogatta.
Megrendítette az a szegénység és
nyomor, amit a leánya szobájában
látott. A halál már rányomta bélye-
gét homlokára. A kereskedő meg-
kérdezte, hogy miben lehetne segít-
ségére.

— Köszönöm Uram — mondotta
— már segített rajtam. Önnek és a
kirakatának köszönhetem a boldog-
ságomat. Éveken keresztül minden-
nap elmentem a kirakata előtt. Több-
ször meg is álltam és nézegettem a

szép könyveket és képeket. Egyszer
egy nyitott Biblia is volt a kirakat-
ban. Ott volt nagy betűkkel írva:
„23. zsoltár.“ Mindennap oda- és
visszafelé menet elolvastam az ott
írott felséges szavakat addig, míg
könyv nélkül megtanultam. Takaré-
koskodtam, — vettem egy Bibliát
és Isten igéjéből megtaláltam a jó
Pásztort, az én Megváltómat. Nagyon-
nagyon boldog vagyok.

A varrógép fölé hajolva folytatta
csendesesen a munkáját addig, amíg
nemsokára elért a ragyogó, felséges
célhoz.

Gondolatok.

Ha én még magam is világi-
an gondolkodom és még keresek
a magam számára valamit, akkor
nem itélhetem el a világot a vilá-
gias gondolkozásáért.

Az Úr a mi lényünk közép-
pontját ragadja meg és ha mi Őt
ebben megakadályozzuk, akkor a
periférián kezdi meg a munkát és
nem nyugszik addig, míg a köz-
pontba nem ér.

Egyedül a kegyelem ad erőt a
régí kötelekeket feloldani és a ke-
gyelem és igazság új útján ha-
ladni, amely utat számunkra az
Úr Jézus nyitott meg.

Csak amennyire mi kiszolgál-
tattuk magunkat az Úrnak, any-
nyira lehet Ő számunkra Krisztus
és adhatja számunkra az Ő lelkét,
mely bevezet minket Isten igéjének
a mélységeibe.

Először kell, hogy Jézus a mi
Urunk legyen, mielőtt Krisztus le-
het számunkra.

Sokan Isten gyermekei közül
szeretnének „holtak lenni“, de nem
meghalni; meghalni, az nem gyer-
mekjáték és a természeti embe-
rünknek fáj.

Stockmayer.

Az örmény misszióból.

(Folytatás.)

Máskor egyszer meg akarta fojtani a két mohammedán nő Wartanust. A kapun hangos kopogás hallatszott, mire mindketten kiszaladtak. Wartanus egyedül maradt és az ajtó nyitva volt. A szökés pillanata elérkezett. De alig ért az udvarra, a két nő utána szaladt. Fahasábokat és követ hajítottak rá. A feje és a ballába súlyosan megsérült. Elvesztette az eszméletét és mozdulatlanul feküdt a földön. A két nő örült az elért eredménynek: sikerült egy „hitelent“ eltenni láb alól.

A sötétség beálltával egy teherhordó kivitte Wartanust a városon kívül és elásta. A két győztes mohammedán nő kikísérte. Hogy bizonyosak legyenek a halála felől, tört döftek a hátába és ezután „az igazhitűek“ diadalmármorosan visszatértek Rakkába.

A tördöfés eszméletre térítette Wartanust. Szeretett volna hangosan kiáltani, de nem birt. Utolsó erejét megfeszítve kiszabadította magát a vékony földréteg alól és újra szabadon lélegzett.

A hideg éjszakában teljesen magához tért. Mit tegyen? A lábai felmondták a szolgálatot. Hogyan jusson gyermekéhez? Könyörületre nem számíthatott.

Urához és Megváltójához imádkozva elaludt. Reggel ébredt fel. Milyen nagy volt a csodálkozása, amikor örményeket látott maga körül. Imája meghallgatásra talált. Az Ur küldött segítséget számára. Szamárháton Rakkába vitték és egy örmény házában elhelyezték. Gyermekeit is kiszabadították a rabszolgaságból és elvitték hozzá.

Wartanus nagyon örült és csodálkozott. Hisz neki azt mondták, hogy az örményeket lemészárolták és az egész nemzet kihalt. Hálát adott Istennek, hogy ennyi szenvedés után

újra az övéi között lehet. Gyermeke, aki miatt olyan sokat tűrt és szenvedett, újra keresztyének között volt. Most már nyugodtan várta halálát.

Az örmény orvos megtett minden lehetőt Wartanusért. Fej-, láb- és hátsebe szépen gyógyult és lassankint az ereje is visszatért.

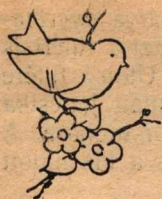
Az arabok megtudták és orvtámadást terveztek ellene, de az örmények még idejekorán értesítettek bennünket és az anyát és gyermekét Aleppoba szállítottuk.

Isten keze megőriz.

— Nem akarok mohammedán lenni, soha, soha! — kiáltott egy kis keresztyén örmény lány, amikor a törökök üldözték. A hozzátartozóit elkergették és ő ott állt mezitláb és rongyokba burkolva a fenyegető török tisztek közt. Hiába fenyegették, újra és újra csak azt kiáltotta: „Nem leszek mohammedán.“ A tisztek megragadták a gyermeket és a kutyaólbába vetették. Hat kiéhezett, vad kutya rohant az ajtónak. Másnap reggel ott találták a kis örmény lányt, amint fejét az egyik vad kutyára hajtva, békésen szunnyadt. Csak egy mély harapás a gyermek karján mutatta, hogy a vad ellenség megtámadta, de egy láthatatlan kéz megvédte. Erre a tisztek a kutyaólból kihurcolták, piacra vitték és eladták. De az Ur megőrizte gyermekét, aki inkább meg akart halni, mint a Megváltót megtagadni. A piacon egy hívő család fogadta magához.

Hitvallás.

Minden mohammedán meg van győződve arról, hogy Mohammed nagyobb, mint az Ur Jézus. A teremtés történetét is másképen mondják el: Mohammed már a teremtés előtt élt. Istennel testvéri viszonyban van azáltal, hogy a hívők Mohammed nevét, az Isten nevével együtt emlegetik: „Istene kívül nincs más Isten és Mohammed az ő prófétája!“

Gyermekeinknek!

Az Ur Jézus szeret engem.

Lacikáéknál mindenkinek az ágya felett volt egy falimondás. Az öt éves Lacikának az a mondás tetszett legjobban, ami az ő ágya felett volt. Mit gondoltok, miért? — Azért, mert azon nemcsak mondás, hanem kép is volt. Az Ur Jézus képe volt rajta és körülötte sok kisebb-nagyobb bárány. Az Ur Jézus a karján tartott egy egészen kicsiny bárányt, a fejét ráhajtotta, mintha meg akarná csókolni.

Lacika förlágaskodott, leakasztotta

a mondást a falról, odavitte az édesanyjához és mondta:

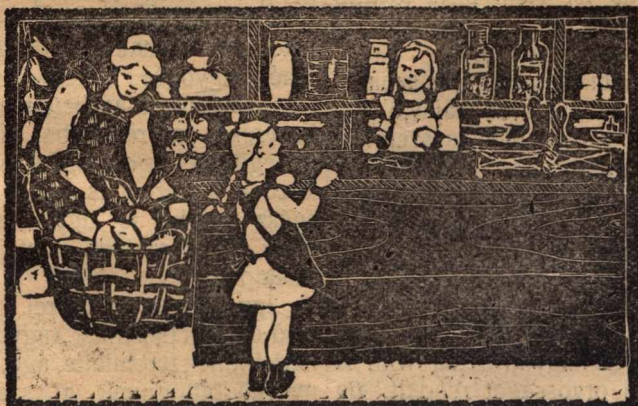
— Anyukám, én nagyon-nagyon szeretem az Ur Jézust és tudom, hogy Ő is szeret engem. Ahányszor erre a képre nézek, mindig arra gondolok, hogy engem is így hordoz az Ur Jézus az ölében. De úgy-e csak akkor, ha jól viselem magamat? Mert ha engedetlen és rossz vagyok, akkor kiesem az öléből.

Gondoltatok-e már ti is arra, hogy az Ur Jézus szeret titeket?

A cukor-paprika.

A kis Etelka az udvaron játszott a testvéreivel. Vidáman kergetőztek a meleg napsütésben. A nagymama elküldte Etelkát a boltos nénihez zöldsé-

nyörü! Vágyódva nézett feléjük. Egyszerre csak egy kis üvegben meglátott picipiros cukor-paprikákat. Tágranyította szeméit és úgy csudálta. Észre-

gért. Amíg a boltos néni összeválogatta a zöldséget, Etelka széjjelnézett a kis boltban. Mennyi minden gyönyörűség volt ott! Azt se tudta Etelka, hogy hova nézzen. Itt egy nagy üvegben szép, fényes selyem cukrok vannak, ott kis marcipán gombák... Oh be gyö-

vette ezt a boltos néni leánya. Oda-szólt Etelkának:

— Vegyen belőle Etelkám, nem kerül az olyan nagyon sokba. Ugyis marad még pénze, a nagymama nem fog azért haragudni.

Először megijedt Etelka, nem

merete megtenni, de azután engedett a biztatásnak és vett egy paprikát a nagymama pénzén. Kisietett az üzletből. Kezében szorongatta a paprikát. Óh be égette a kezét! Most már szerette volna visszaadni, de szégyelte magát a boltoslány előtt. Meg aztán olyan nagyon szép is volt az a paprika! Amint közeledett hazafelé, mindig lassabban ment. Máskor pedig úgy sietett a nagymamához, hisz úgy szerette. De hiába volt minden, — be kellett menni. Szíve nagyon dobbant, amikor megállt a nagymama előtt, átadta a zöldséget és a visszajáró pénzt.

A nagymama ránézett az ő ijedt, piros arcú, remegő kis unokájára és megkérdezte:

— Hol van a többi pénz?

Etelka körül megfordult a világ, gyorsan hadarta:

— Semmit sem vettem Nagymama kérem! — és hátradugott kezében ott szorongatta azt az égető, piros paprikát. De amint kimondta, érezte, hogy ez hazugság volt. Hazudott a nagymamának, annak, aki őt olyan nagyon szerette. És ezt a hazugságot nemcsak a nagymama hallotta, hanem az Ur Jézus is. Nem bírta tovább Etelka, megmutatta a paprikát és őszintén bevallotta a bűnét.

A nagymama komolyan és szomorúan beszélt az ő kis unokájával. De azután megbocsátott neki és szeretettel ölelte magához a kis síró, bűnbánó Etelkát. Az Ur Jézus is megbocsátott neki. A kis Etelka pedig soha többet nem hazudott és nem is lopott.

Az utolsó fillér.

A kis Jancsi nagyon beteg volt. A doktor bácsi orvosságot rendelt, de Jancsi nem akarta bevenni, mert nagyon keserű volt. Az édesanyja egy fillért adott neki jutalmul, ha a rossz orvosságot beveszi. Ez hatott. Jancsika bevette a keserű orvosságot és megkapta a fillért. Ugy örült, ha pénzt kapott. Mit gondoltok, miért? — Nem azért, mert cukrot akart venni, hanem

azért, hogy a szegény árva gyermekek számára adhassa. Ezt a fillért is nekik szánta Jancsika. Utolsó fillére volt ez. Nem sokkal ezután Jancsika lezárta szemét, itt a földön utoljára. A fillér ott feküdt akkor is a kis halott fehér ágyán.

Azután elküldték az árva gyermekeknek. A fillért egy kis dobozba tették és ahányszor valaki jött és meglátogatta az árvagyermeket, megmutatták a fillért és elmondták róla, hogy ez egy haldokló gyermek utolsó fillére volt. Sokan, akik ezt hallották, a zsebükbe nyúltak és adtak pénzt a szegény gyermekek számára. Így azután ebből az egy fillérből lassankint nagy összeg lett. Isten megáldhatta Jancsika egy fillérért, mert szerető, hálás szívvel adta.

Egy tanárnéni

mondja el nektek a következőket:

Okszigényártáshoz kezdtem. Kiöntöttem a papírra a kristályos káliumklorátot, hogy összekeverjem a barnakővel. Gyönyörködtem a káliumklorát-kristálykák fehérségében, ragyogásában egy darabig. De, mihelyt hozzákevertem egy kis — majdnem fekete — barnakövet, rögtön eltűnt a fehér ragyogás: fekete lett az egész. Összekeverés után betettem a fekete keveréket a retortába, hogy belőle melegítéssel az okszigént megkapjam, közben a kezem is fekete lett és az egész papírt is úgy befeketítette, hogy hiába ráztam, nem jött le, úgy odatapadt.

Igy van az emberrel. Az Ur az első embert tisztának, ragyogónak, fehérlelkűnek teremtette, úgy, hogy gyönyörködött annak a szépségében. I. Móz. 1 : 31. „Igen jó az, amit Isten teremtett.“ De nemsokára jött a Sátán és az első bűnnel befeketítette az ember lelkét, mint egy kevés barnakő a sok, fehér kálium-klorátot. És azóta fekete az ember lelke, sőt, ahová hozzáér, másra is átragad a bűn, míg az Ur Jézus vére újra fehérre nem mossa.

Tudakozzátok az Írásokat!

Dec. 1. És. 64. Az Isten után vágyakozó, Istent kereső lélekben a legkülönbözőbb érzelmek és gondolatok kavarnak. Annak az érzése, hogy Isten szent, s reszketniök kell előtte ellenségeinek, de egyáltalán az a reménység is, hogy Isten elébe megy annak, aki Őt várja. Bűntudat és a bűn miatt való szégyen és félelem, de egyáltalán az a bizó hit is, hogy Isten a mi Atyánk, aki nem mindörökké haragszik az Ő népére. S az ilyen, Isten után vágyakozó, háborgó lélek tud kiáltani az Úrhoz, s nem nyugszik, míg biztos feleletet nem kap. Bár volna hazánkban is sok ilyen fölébredt, vágyakozó, kereső, Istenhez kiáltó lélek, hogy Isten csakugyan megszakitathatná az egetek alá szállhatna és sokak szívében megpecsételné az istenfiuság boldog bizonyosságát!

Kol. 1: 15—23.

Dec. 2. És. 65: 13—25. Isten szeretete olyan nagy azok iránt, akik Őhozá tértek és az Ő szolgálói lettek, hogy minden áldását kész, reájok kitölteni. Olyan időre mutat rá az Úr, amikor ég és föld meg fog újulni, s Isten gyermekei itt a földön is feltalálhatják Isten országának teljes megvalósulását, melyben hosszú élet, békeség, biztonság s az Úrral való zavartalan közösség fognak uralkodni. De mindebben nem lesz részük azoknak, akik Isten előtt meg nem hajoltak, az Ő kegyelmét el nem fogadták. Ezeknek a része átok és pusztulás. Oh siess megmenteni a lelketed!

Kol. 1: 24—29.

Dec. 3. És. 66: 1, 2; 10—14; 22—24. Az Úr az Ő földi népe, a zsidó nép számára is tartogat még áldást az utolsó időkben. A földi Jeruzsálem dicsősége is el fog még érkezni. De a földi választott nép s a földi Jeruzsálem mégis csak előképe marad a lelki népnek és a mennyei Jeruzsálemnek. Ez a végcél, amelyre már az őtestamentumi próféták is rámutattak, amelyre reámutat Jézus, az az idő, amikor Ő újra eljön a földre, nagy hatalommal és dicsőséggel, (Máté 24: 30, 25: 31) s amelyet különös élénkséggel és erővel rajzol meg János, a Jelenések könyve 21. részében. Az újtestamentumi próféta kiegészíti az őtestamentumának prófeciáját, s Isten újtestamentumi gyermekeinek hite és bizonyossága az eljövendő dicsőséges idők felől, túl kell hogy szárnyalja az őtestamentumi kegyesek hitét.

Kol. 2: 1—10.

Dec. 4. Fil. 1: 1—11. Pál apostol már az újtestamentumi hívókhöz szól, a szentekhez, akiket Isten választott ki a Krisztus Jézusban. A levél elsősorban a filippibeliekhez van intézve, de szól azóta is minden idők szentjeinek, azok nélkül is, akik a mostani nemzedékben az Úrei vagyunk. Meg kell tehát magunkat, ennek a levélnek a vezetésével vizsgálnunk, hogy magunkra

alkalmazhatjuk-e az apostol szavait Részt veszünk-e hűségesen az evangélium oltalmazásában és megbizonyításában? Nem gondoljuk-e, hogy ez csak egyes kiválasztottaknak a feladata? Ez nagy tévedés volna. Isten minden egyes gyermekétől azt várja, hogy bővüljön a szeretetben, az ismeretben és értelmességben, hogy boldogság nélkül, egyenesen járjon a keskeny úton, s lelete jó gyümölcsöket hozzon. Mindezt elkészítette számunkra az Úr. Van-e bennünk elég alázatosság, hit és engedelmesség, hogy magunkra tegyük? Minden ezen fordul meg.

Mal. 3: 19—24.

Dec. 5. Luk. 21: 25—36. Az Úr Jézus földi életének vége felé gyakran figyelmezteti tanítványait az eljövendő, utolsó időkre. Rajzolja annak rettenetességét a hitetlenek számára, de felszabadító erejét is Isten gyermekei számára. S az Úr Jézus ezekben a beszédekben különösképen hangsúlyozza ezt a szót: Vigyázzatok! Ez a szó azóta is illeti mindazokat, akikhez az Úr, mint övéihez szólhat. Isten ennek az időnek az időpontját elrejtette, s még nem lett nyilvánvalóvá, hogy melyik nemzedék az, melyben mindezek meglesznek. De erre az időre való előkészület nemcsak azokra nézve fontos, akik ezt megérik, mert hiszen a halottak közül is azok fognak feltámadni a trombitaszóra s Krisztus elé ragadtatni, akik a maguk földi életében előkészülve várták ezt az időt. Tehát: vigyázzunk!

Róm. 15: 4—13, Luk. 17: 20—30, II. Pét. 1: 3—11.

Dec. 6. Zsolt. 91. Nem lehetne gyöngédebb és erőteljesebb szavakban kifejezni azt a biztosságot, békeséget, boldogságot, amelyet az Istenben bizók Őbenne találnak, mint ahogy az ebben a szoltárban ki van fejezve. Nem dagad-e szived örömtől és boldogságtól, mikor ezeket a felséges ígéreket olvasod? Ha nem, úgy még nem vagy Istennek gyermeke s nem érzed, hogy minden szó egyenesen hozzád van intézve. Oh szerezd meg magadnak ezt a boldog előjogot, hogy Isten gyermeke légy, hiszen elkészítette ahhoz az utat Megváltó ott a keresztfán!

Kol. 2: 16—23.

Dec. 7. Fil. 1: 12—30. Pál apostolon az Úr már úgy elvégezhette az Ő megszentelő munkáját, hogy Pál maga is érezte, hogy nagy öröm volna számára hazamenni a mennyei hajlékba, s mindörökké az Úrral lenni. De az Úra bizza, hogy elviszi-e, vagy itt hagyja még, s ha az Úr úgy látja, hogy vár még rá feladat itt a földön, amelyet el kell végeznie, örömmel marad. S az Úr még itt hagyja, hiszen Ő épen azok által a szolgálói által végezheti el itt a földön legjobban a munkát, akiket már legjobban átalakíthatott a maga hasonlóságára. Ez az átalakítás sok szenvedés útján ment végbe Pál apostol életében, s

csakis így mehet végbe másokéban is. Isten leghivebb gyermekeinek kell legtöbbet szenvedniök és tusakodniök mások irigysége és versengése miatt, de épen a szenvedések által jut befejezésre az ő elkészítettésök, s lesznek alkalmassá a másoknak való szolgálatra.

Kol. 3: 1—11.

Dec. 8. Fil. 2: 1—13. „Az az indulat legyen bennetek, amely volt a Krisztus Jézusban.” Ez a keresztyén életnek az igazi lényege. Nem külső magunkviselete, vagy cselekedeteink, nem valamely keresztyén egyházhoz, vagy közösséghez való hozzátartozásunk tesz bennünket keresztyénekké, hanem az, hogy elrejtett emberünk s annak gondolatai és indulatai megegyeznek-e a Krisztuséival? Krisztus leggyakoribb indulata az alázatosság és az engedelmesség volt. Az-e a miénk is? Eredetileg, velünk-szülelt természetünknl fogva, egészen bizonyosan nem, mert ezeket csak Krisztusból merithetjük. Merítjük-e igazán? Szent félelemmel s minden büntől, sőt a bűnnek még árnyékától való rettegéssel is visszük-e véghez idvességünket? Nem a magunk erejéből, hanem Istenéből.

Kol. 3: 12—25.

Dec. 9. Fil. 2: 14—30. Pál apostol mennyire megbecsüli az ő munkatársait! Akinek kipróbált voltát ismeri, arra örömmel bizza reá a munkának egy részét. Fontos dolog, hogy Istennek nagy munkával megbízott munkásai munkatársakat neveljenek maguknak, akikkel a munka terhet megoszthatják, vagy akikre a munkát egészen ráhagyhatják, ha Isten őket elsóltja. Az Úr Jézusnak is egyik legelső munkája volt, hogy munkatársakat választott, hívott el és nevelt. Ebben is Ő legyen a mi mintaképünk, mint volt Pálé is.

Kol. 4.

Dec. 10. Fil. 3: 1—11. Pál apostol megterésének és keresztyén életének története hatalmas figyelmeztetés és példa azok számára, akik azt hiszik, hogy elég jó református, vagy evangélikus családból származni, vallásos nevelésben részesülni, az egyházi és világi szabályokat formaszert meg tartani, a saját igazságunkra, becsületességünkre, vallásosságunkra hivatkozni. Nem, mindez nem elég. Krisztusban kell nekünk találtatnunk, az Ő igazságát hit által magunkévá tennünk, mert csak így állhatunk meg Isten előtt. De Pál még többre is vágyik, a legmagasabb célt tűzi ki maga elé. Nemcsak megmentetni akar, hanem Krisztushoz hasonlóvá válni. Azok közé akar tartozni, akik az Úr eljövetelekor a halottak közül feltámadnak s az Úr elé ragadtatnak. (I. Thess. 4: 16—17)

I. Thess. 1.

Dec. 11. Fil. 3: 12—21. A keresztyén ember sohasem tarthatja magát tökéletesnek, de azt tudnia kell, hogy kitűznie maga elé a legnagyobb célt, s fut-e a felé célegyenest. Vannak, akik megelégesznek avval, hogy bűneik meg vannak bocsátva, s nem törekszenek igazán győzelmes, megszentelt életre. De vannak, akik hittel meg ragadták azt a bizonyosságot, hogy ők megfeszítették a Krisztussal, s élnek nem ők, hanem él őbennük a Krisztus. S a keresztyén életében minden hit által megy végbe. Ki mennyt tud hit által a magáévá tenni, annyi valósulhat meg az életében, ha megmarad az alázatosság és engedelmesség útján.

És. 40: 1—8.

Dec. 12. Máté 11: 2—10. Az Úr Jézus földi fellépését közvetlenül megelőző időszak legnagyobb alakja Keresztelő János, az úttörő. S Isten országának ezt a nagy emberét is, a reá szakadt szenvedések terhe alatt, meglepi a kételkedés? „Te vagy-e az, akit vártunk?” Ha egy-egy nehéz órában megérintene bennünket a kételkedés árnya, hová forduljunk? Ahhoz, akihez János is fordult, magához az Urhoz. Reá figyelve, Őt hallgatva, Hozzá menekülve el kell oszlania minden kételkedésnek s csak a fölött kell szégyenkeznünk, hogy egy pillanetig is megbotránkozhattunk abban, aki maga a hűség és szeretet.

I. Kor. 4: 1—5, Máté 3: 1—11, II. Tim. 4: 5—8.

Dec. 13. Zsolt. 92. Tapasztaltad-e már te is, hogy jó dolog az Urat dicsérni? Vagy talán még tele van a szád panaszszal? Kövesd a zsoltáriró példáját. Adj hálát az Urnak korán reggeltől késő estig, s tapasztalni fogod, hogy a háládatos sziv mindig több és több jót nyer, mindig jobban belelát Istennek mélyeségs gondolataiba, s mindig jobban érzi, hogy az Ur az ő kösziklája, s arra teljesen reátámaszkodhatik. Légy háládatos minden jóért, s többet fogsz kapni minden nehézségért és szenvedésért, s az is javadra fog válni.

I. Thess. 2: 1—12.

Dec. 14. Fil. 4: 1—7. Az Ur közel! Ezzel bátorítja Pál a filippibelieket, s ez a bátorítás szól mindnyájunknak. Igen, az Ur közel van, s leveszi rólunk aggodalmainknak terhet, megtölti szívünket békességgel és túláradó hálával. Közel van mindenkéhez, aki nem vet gátat maga közé és az Ur közé hitetlenséggel, vagy engedetlenséggel. Pál folyvást érezte az Ur közelét, s azért élt szívében olyan erősen az a hit is, hogy az Ur eljövetele közel van. Elj te is folyvást az Ur jelenlétének tudatában, s te is boldogan fogsz arra gondolni, hogy bármely órában eljöhet.

I. Thess. 2: 13—20.

Vargha Gyuláné.

Kiadóhivatal: Pilisklotlildiget. A kiadásért felelős: Pauer Irma, diakonissza főnöknő.
„Fébe” Ev. Diakonissza Anyaház Nyomdája nyomása, Pilisklotlildiget. Felelős vezető: Fekete Géza.